

δῶν του μόλις ἠσθάνετο τοῦ μακροῦ βίου του τὸ βάρος· ἐνόμιζες ὅτι διέσωζεν εἰσέτι λείψανα τῆς ἀθανασίας τὴν ὁποῖαν λαβὼν ποτε παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶχεν ἀποδώσει εἰς τὸν θεὸν τοῦτον.

Τὸ κατ' ἐμὲ, ὦ Μέλαμπε, προβαίνω εἰς τὸ γῆρας ἀτάραχος ὡς τῶν ἀστέρων ἢ δύσις. Δύναμαι εἰσέτι ν' ἀναβαίνω τοὺς βράχους ὅπου διατρίβω μέχρι βαθείας ἑσπέρας θεωρῶν συστρεφόμενα τ' ἄγρια καὶ τεθορυβημένα νέφη, ἢ προσερχομένας τὰς ὑάδας, τὰς πλειάδας καὶ τὸν μέγαν Ὀρίωνα, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι τήκομαι καὶ ἀπόλλυμαι τάχα, δίκην χιόνος ἐπιπολαζούσης εἰς τὰ ὕδατα, καὶ ὅτι προσεχῶς ἀναμιχθήσομαι μὲ τοὺς ποταμούς τοὺς ἐν τῇ εὐρεῖ κόλπῳ τῆς γῆς διαρρέοντας.

Κ. Π.

Πολλοὶ κρούουν τὰς θύρας τῆς Μνημοσύνης, ἀλλ' εἰς ὀλίγους ἀνοίγονται. Ἡ ποίησις, μειδιῶσα καὶ χαρίεις μούσα ὡς εἶναι, φαίνεται εὐπρόσιτος εἰς ἓνα ἕκαστον, καὶ ἀγένεια παιδία ἐπιχειρίζονται τοῦ λόφου τῆς τὴν ἀνάβασιν, τοῦ ὁποίου ῥόδα καλύπτουσι τὰς τραχύτητας. Ὁ πρὸς πᾶν ἄλλο ἀνεπιτήδειος, ὁ μαθητὴς τοῦ ὁποίου παρωρησμένος ἤθελες σχίσει τὴν ἀνορθόγραφον ἐξήγησιν, κηρύττεται ποιητῆς, συλλέγει συνδρομητὰς, ἐκδίδει ποιήματα, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς πλησίτιος πλέων πρὸς τὴν ἀθανασίαν. Καὶ αὐτὸς μὲν δραχμολογεῖ ἀσυστόλως, ὁ δὲ ἀναγνώστης ῥίπτει ἀγανακτῶν τὸ παιδαριώδες φυλλάδιον, καὶ κἀτάρᾳται κατὰ τὴν ποίησιν καὶ τοὺς θιασώτας τῆς. Εἰς ὀλίγους μόνον δέδοται ν' ἀναβοῦν τὰ τῆς ποήσεως ὕψη [de l'art des vers atteindre la hauteur]. Οἱ ἐκλελεγμένοι ἐκεῖνοι αἰσθάνονται τὸ θεῖον πῦρ διαφλέγον τὴν καρδίαν των, ἀκούουν εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτὸς τὴν μεγάλην ἀρμονίαν τῆς πλάσεως ψάλλουσαν τὴν αἰώνιαν δοξολογίαν, βλέπουν εἰς τὰ κάλλη τοῦ ἔαρος, εἰς τὴν ποικιλίαν τῆς φύσεως, εἰς τὸ σύμταν καὶ εἰς τὰ καθέκαστα,

εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν μεγαλοφυΐαν, τὰ μυστήρια τῆς συναρμολογίας τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ κόσμου. Εἰς ἐκείνων τὰς φλέβας κυκλοφορεῖ εὐαισθησία, δάκρυ γενναῖον πληροῖ τὰ ὄμματά των, καὶ ἡ ψυχὴ των διαλεγομένη μετὰ τὸν Θεόν, πέμπει πρὸς τὴν γῆν ἀπηχῆσεις τοῦ μεγάλου ῥυθμοῦ τὸν ὁποῖον ἀκούει, καὶ τὰ ἄσματά των θέλγουν γενεὰς ἀλλεπαλλήλους ἀνθρώπων. Ἐκείνων καλλιεργούμενη ἡ γλῶσσα καθίσταται γόνιμος, ὑπὸ τὰ βήματά των φύονται ἄνθη, καὶ αὐτὰ μόνα δρέπουσιν ἐπιτηδεῖως διὰ τοὺς λαμπροὺς των στεφάνους. Οὐ μόνον πρέπει νὰ κατέχουν τὴν γλῶσσάν των, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, οὐ μόνον νὰ ἀκολουθῶσι τοὺς κανόνας τῆς ἀκριβῶς καὶ νὰ ὠφελῶνται καὶ ἀπὸ τὰς λεπτοτάτας ἰδιοτροπίας τῆς, ἀλλὰ καὶ δημιουργοὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ν' ἀναφαίνωνται, καὶ τὰ ὄριά τῆς νὰ ἐπεκτείνωσι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνάγκη ἀφευκτος νὰ γνωρίζωσι τὰ ἔσχατα ὄριά τῆς. Ἐκτὸς τούτων ἀπὸ τὸν ποιητὴν ἀπαιτεῖται παιδεία. Οἱ κοινοὶ τόποι ἐπανελήφθησαν μέχρι κόρου, καὶ αἱ κορυφαὶ μόναι τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων εἶναι σήμερον ἡ οἰκοδομικὴ ὕλη τοῦ ποιητοῦ. Τὰ γενικὰ ταῦτα χαρακτηριστικὰ, τὰ ὁποῖα ἀναλυόμενα εἰς χαρακτῆρας λεπτομερεστεροὺς, ἦθελον ἀποδειχθῆ ἔτι δυσσευρετώτερα μεταξὺ τῶν ὀνειροπολούντων δάφνην ἐλικώνιον, ἀρκοῦν ἴσως διὰ νὰ ἐλέγξουν τὴν μαιταιοπονίαν τῶν ὄσων στρυμμόνουν ἡμέραν καὶ νύκτα λέξεις εἰς ἡμίστιχα ἰσοσύλλαβα, νομίζοντες ὅτι βαδίζουν ἤδη ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Πινδάρου. Ἄλλ' αὐτὰ ταῦτα μᾶς πείθουν ἀφ' ἐτέρου πόσον ἀσπαστὸς πρέπει νὰ μᾶς εἶναι ὁ ἀληθὴς ποιητὴς, ὅστις ἀγνωὼν ἑαυτὸν, ἀποκαλύπτεται διὰ τινος ἔργου φέροντος τὸν μέγαν τύπον τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τῆς ἀληθοῦς εὐφύιας, ἣτις δὲν ὑποφέρει τὸ μέτριον. Καὶ ἀμυδρά τις μόνον ἂν φανῆ προάγγελος ἄκτις τοῦ τοιοῦτου μετεώρου, τὸ πρῖσμα τοῦ κριτικοῦ θέλει ἀνακαλύψει εὐκόλως καὶ εἰς αὐτὴν ὄλα τὰ χρώματα ἐξ ὧν συντίθεται τὸ ἀληθὲς φῶς. Καὶ ἄλλοτε ὠμίλησεν ὁ Ἑραριστὴς περὶ τοῦ νέου ποιητοῦ Καραστούστου, ὅστις μαθητεύων εἰσέτι, ἐπροοιμίασε στάδιον ποιητικὸν διὰ μικρῶν

ποιημάτων, ὅπου χάρις στιχουργίας, γλυκύτης ῥυθμοῦ, ἀκρίβεια γλώσσης καὶ ἰδεῶν κενοφανῆς ἔκφρασις, ἔδωκε τὰς χρηστοτάτας ἐλπίδας περὶ ἐμφανίσεως νέου ποιητοῦ εἰς τὸ ἔθνος μας. Τοῦ αὐτοῦ δημοσιεύομεν ἤδη τὸ κατωτέρω ποιημάτιον, ὡς νέον δεῦγμα ὅτι ὁ νέος ποιητὴς προοδεύει, καὶ φιλομαθῶς ἀντλεῖ σήμερον εἰς τὰ σχολεῖα, καὶ μορφώσας τὴν φιλοκαλίαν του διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀρχαίων καὶ νέων πατέρων τῆς ποιήσεως, θέλει δοξάσει ποτὲ τὸ ἔθνος τοῦδ' ἰὰ τῆς εὐφυΐας του.

Α Ι Κ Τ Κ Λ Α Δ Ε Σ.

Ὅπότεν φῶς ἔωθινὸν Ἡοῦς ῥοδοδακτύλου
Ἐπάνω στερεώματος γλαυκοῦ, ἀστεροήλου,
 Νὰ ἐξαπλοῦται ἀρχινᾶ,
Τῶν ἄστρον τὰς μαρμαρυγὰς κατὰ μικρὸν συστέλλον,
Καὶ τοῦ παμβασιλέως των τὴν ἄνοδον ἀγγέλλον,
 Ὅπου τὴν φύσιν κυβερνᾷ·

Κ' ἐξ ὕπνου ἀνακύψασα ἡ φύσις παννυχίου,
Ἐμνον ἀφίνη πρὸς τιμὴν τοῦ νοητοῦ ἡλίου,
 Τοῦ πάντων βασιλέως·
Καὶ ἤδη ἄφθονος καπνὸς λιβάνου εἰς νεφέλας
Ἀπὸ τοὺς θόλους τῶν ναῶν ὑψοῦται ὑπομέλας,
 Εὐώδης καὶ ὠραῖος·

Εἰς ταύτην τότε τὴν τερπνὴν γαλήνην τῆς πρωΐας,
Εἰς βράχον, ἀκρωτήριον τῆς πέραν παραλίας
 Ν' ἀνέβω θέλω θεωρός.
Ἐκεῖθεν ὡς εἰς κάτοπτρον ἐκτάσεως ἀπείρου
Εἰς τὸ Αἰγαῖον φαίνεται Κυκλάδων γύρου γύρου
 Κατοπτριζόμενος χορός.

Ὡτὰν ἀλληλουχούμεναι ἢ μία ἐκ τῆς ἄλλης